

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 64.

V Ljubljani, v soboto 20. marca 1886.

Letnik XIV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 19. marca.

Čuden telegram.

Jako smo se zavzeli, ko smo v „Slov. Narodu“ dne 16. marca brali telegram z Dunaja, da sta izvoljena v „jezikovni odsek iz Hohenwartovega kluba Klun in Poklukar proti Šukljeju in Hrenu“. Iz tega telegrama bi človek sklepal, da so imeli slovenski poslanci za omenjeni odsek dvojne kandidate, in da so si nasproti stali Klun in Poklukar na jedni, Šuklje in Hren na drugi strani, in da sta zmagala prva dva. To je pa čisto napačno; ko je Hohenwartov klub zbiral kandidate za jezikovni odsek, imel je Klun opraviti v obrtniškem odseku, Poklukarja pa tudi ni bilo pri dotični klubovi seji. Zato se pa tudi nobeden izmed njiju ni priporočal za kandidata ali nasprotoval Hrenu in Šukljeju, ki sta želela priti v jezikovni odsek. Toda dalmatinski poslanec Pavlinović je Šukljeju, ki se mu je priporočal za kandidata, odgovoril, da morajo v jezikovni odsek priti popolnoma neodvisni možje in da bode on (Pavlinović) sam kandidiral za ta odsek, ako se ne izbere udje eksekutivnega odbora. Klub se je odločil za poslednje; vsled tega so bili od njega za jezikovni odsek kot njegovi kandidati določeni: Hohenwart, Klaič, Giovanelli, Styrcea. Ker je imel eksekutivni odbor oddati še par mest, sklenil je, da se k kandidatom, ki jih izbira in priporoča desnica, privzameta dr. Poklukar kot zastopnik poslancev slovenskih, in dr. Bertolini kot zastopnik Italijanov. Kakor so bili priporočani, tako so bili tudi vsi kandidati od obeh strank slavne zbornice izvoljeni; nasprotovanja med Klunom in Poklukarjem, pa med Hrenom in Šukljejem ni bilo nobenega in se je rodilo le v glavi, ki je skovala in odposlala omenjeni telegram. Nekteri ljudje na vsak način želé razpora in se ga izmišljujejo sami, ako ga ni.

Voditelj kupčijskega ministerstva.

V začetku današnje seje prečital je ministerski predsednik grof Taaffe cesarsko pismo, ktero pritrjuje odstopu ministra Pinota in baronu Pusswaldu izročuje začasno vodstvo kupčijskega ministerstva. Ob enem predstavil je zbornici barona Pusswalda, ki se je vsedel na izpraznjeni sedež ministra Pinota.

Dnevni red.

Prva točka dnevnega reda bila je volitev odseka 24 udov za pretresanje službene pragmatike uradnikov, v kterega je bil izmed naših poslancev izbran dr. Vitezić. Potem ste bili dopolnilni volitvi za imunitetni in za davkarski odsek, za njima pa so bili naslednji predlogi v prvem branji v pretres izročeni: predloga o Herbersteinovem in Ludwigstorffovem fideikomisu justičnemu odseku, pogodba 21. marca 1885 sklenjena v Lisabonu pa gospodarskemu odseku.

Državni proračun.

Ko je bilo to dovršeno, pričela se je glavna obravnava o državnem proračunu, ki jo je pričel s kratkim uvodom glavni poročevalec dr. Matuš. Po prvotnem vladnem predlogu znašala bi potrebščina 513.582.710 gl., zaklada pa 506.939.788 gl., tedaj bi primanjalo 6.642.922 gld. Med tem časom po-

kazale so se pa še nekterote potrebe, za ktere je vlada prosila privolitve državnega zbora; po konečni določitvi budgetnega odseka bo toraj vsa potrebščina znašala 516.694.471 gld., zaklada 507.795.041 gld. in primanjkljaj 8.899.430 gld., ki se bode poravnal s preostanki in z aktivnimi tirjatvami države.

Vrsta govornikov, ki se je oglasila pri splošnji obravnavi, bila je jako dolga. Zoper državni proračun se je vpisalo 41 govornikov in sicer: Eigner, Hallwich, Pirquet, Menger, Pacher, Pickert, Tomaszczuk, Rus, Deršatta, Vrabec, Fuss, Ausserer, Heilsberg, Vencličke, Kraus, Steiner, Pauer, Prade, Pollak Oton, Knotz, Bendel, Carneri, Křepek, Schwab, Wegschneider, Pernstorfer, Sturm, Nischl-witzer, Nitsche, Weitlof, Tausche, Sidmund, Proskovec, Moskon, Schier, Kindermann, Auspitz, Siegl, Schönerer, Roser, Herbst. Čudno je, da se letos ni oglašil Plener, ki je sicer pri budgetni obravnavi imel med nasprotniki prvo besedo.

Za proračun se je oglasilo 25 govornikov in sicer: Raič, Bertolini, Vošnjak, Dzieduszycki, Liechtenstein Alojzij, Madejski, Mikiška, Skopalik, Ozarkievič, Mohnacki, Tonner, Rogel, Czartoriski, Sengalevič, Weber Franc, Žaček, Lorenzoni, Malfatti, Gentilini, Bazanella, Zehetmayer, Wurm, Brandis, Ciani, Czerkavski.

Prvi je govoril Eigner pa tako tiho, da ga njegovi bližnji tovariši niso razumeli. Tem glasneje pa je mogočni glas Raičev odmeval po zbornici. Naštevaj, kako se godi Slovincem po Štajarskem in z zgledi pojasnoval, da nimajo pravice, kakoršne uživajo drugi narodi. Levičarji so se pri mnogih stavih govorniku posmehovali, na desnici pa se je večkrat razlegal glas: Čujte, čujte! Raič je govoril celo uro in bi bil govoril še dalje. Ker so pa levičarji čedalje glasneji postajali, začel je predsednik dr. Smolka menciati in je govornika opozoril, da ni dovoljeno govora čitati. Ta opazka je Raiča tem bolj žalila, ker mnogi govorniki svoje govore navadno skoz in skoz čitajo, ne da bi bil dozdej dr. Smolka to komu oponašal. „Ko bi v svojem maternem jeziku govorili, šlo bi vse drugače.“ Tako je odgovoril Raič na opominj predsednikov ter se vsedel. Govor njegov pošljem Vam jutri po stenografičnem zapisniku, da ga poslovenite in objavite celega.

Za njim govoril je nemško-česki poslanec o razmerah na Českem in tožil, kako hudo se sedaj tam godi revežem — Nemcem.

Vošnjak danes težko pride na vrsto, ker sta pred njim še dva govornika, Bertolini in Pirquet, in je že okoli dveh popoldne, ko to sklepam.

Poljaki.

Ni ga naroda v Evropi, ki bi imel tako žalostno zgodovino svojega življenja in tako obupljiv pogled v prihodnost, kakor narod poljski. Zgodovina nesrečnega naroda je podučljiva v mnogem oziru za državnika in zgodovinarja, vladarja in narode. Nekdaj mogočno kraljestvo, obsegajoče nad 13 000 štirjaških milj, broječe nad 15 milijonov prebivalcev, zginilo je s površja evropskega zemljovida, utonilo v valovih nenasitljive diplomacije. Poljska je bila dežela, kjer se ti je bilo treba po besedah Katarine II. le pripogniti, da si pobral, kolikor ti drago.

Čestokrat sicer slišimo: Poljska je sama kriva svoje tisočletne nesreče, anarhija v deželi je prisilila

Rusijo in njene sosedinje, da so si jo razdelile. Ne tajimo, je nekoliko resnice na tem, a vendar mora tudi vsak nepristranski sodnik priznati, da se je ob enem godila velika krivica, in da jim celó mi Slovenci ne moremo zavidati žalostne osode, izvzemši avstrijske Poljake.

„Poljsko vprašanje“ je bilo vedno eno prvih, s katerim se je pečala rastoča Rusija. Ta je hotla in hoče Poljsko imeti kot most v zapadno Evropo. Ruski minister Pozzo di Borgo, kteremu so bile znane vse skrivne niti ruske diplomacije, je pisal 20. oktobra 1814 caru Aleksandru I.: „Rusije novejša zgodovina se skoraj izključljivo pečá z razdeljenjem Poljske; lotila se je tega dela z namenom, da se približa v neposredno dotiko z zapadnimi narodi evropskimi in si odpre široko pozorišče, kjer more uporabiti svojo moč in nadarjenost, zadovoljiti svojo prevzetnost, strast in korist. Kdor bi razrušil posledice izvrstnega načrta, posegel bi v jednoto vlade.“ Še razločneje je povdarjal grof Nesselrode, „da v Nemčiji tiče Rusije poljski namen“. Ko je car Nikolaj I. tako rekoč že pokončal vse uporne življe poljske narodnosti, rekel je 21. febr. 1853 angleškemu poslaniku lordu Seymour-u: „Za Francijo brigam se malo, in če govorim o Rusiji, govorim ob enem o Avstriji; ako imava angleška vlada in jaz, jaz in angleška vlada popolno zaupanje v enake namene, ne zmenim se za ostale.“ Da malo pojasnimo poljski položaj, poseči moramo nekoliko v zgodovino nesrečnega naroda.

Že v začetku novega veka je slutila zapadna Evropa, da na vzhodu raste orjak, ki bo nekdanj govoril odločilno besedo. Leta 1492 je Maks I. opozoril svoje prijatelje na Francijo, češ: ta bo našo državo na veke vznemirjala in nadlegovala. Na to pripomni mogunški nadškof Henneberg, da tudi na vzhodu preti nevarnost od Rusije. Meseca julija 1571 je v Frankobrodu prosil vojvoda Alba zbrane državne vstanove, da naj prepovedó izvoz topov, pušk in družih vojaških priprav v nevarno Rusijo; kajti če Rusija, tako je govoril, dohiti zapadno Evropo v vojaškem izvežbanji, bati se je moramo. Isti strah vodil je v boji proti Rusiji kralja Gustava Adolfa, gledal je zato, kako bi jo potisnil od vzhodne morja. Ko pa je mogočni car Peter I. zasedel prestol belih carov, skušal je siloma svojemu „mužiku“ prikrojiti obleko po zapadnem vzoru. Kakor hudičeva voda razjeda železo, mučil je kruto svoj narod s tujimi šegami zapadnih dežel. Kot avtokrat in despot zasejal je v narod seme prekucijskega duha. „Umor je naša konstitucija“, kričal je narod, umorivši Pavla I.

Dokler se je Peter boril za obstoj svoje države, bil je previden dovolj, da se je zadovoljil le z enim delom poljske države. Pogodil se je skrivno s pruskim dvorom o razdelitvi poljske dežele, da bi „poljski narod vžival mir in prave koristi“. Ko se je čutil dokaj močnega, odgovoril je na novo prusko prigovarjanje, „da mu ni toliko ležeče na pustih deželah, — ker mu je Poljska tako odprta, kakor bi bila njegova, — da bi razrušil ljudovlado in si si obesil na vrat mogočnega soseda (dednega kralja)“.

Leta 1719 so sklenili zvezo proti Rusiji nemški cesar, Anglija in Poljska, toda brez vspeha. Tudi drugo leto je Anglija zastonj dregala vso Evropo proti Rusiji. Ako ne bomo, svarila je Anglija nemškega cesarja Karola VI., s skupnimi močmi „pognali cara v gozde in mlake njegove dežele“, vzne-

mirjala bo vedno strašna ruska moč evropski mir in pograbila Poljsko kot lahek plen. Petru I. tudi podtikajo polično oporoko, kako naj nasledniki razdvojé Poljsko z denarjem in zvijačo in si jo prisvojé ob ugodni priliki. Tega nasveta so se držali Petrovi nasledniki za časa Karola VI. in Marije Terezije. Od časa do časa so v Petrogradu podpisali prusko politiko. Ko pa je Friderik II. poželjivo metal oči po Kurlandiji in Livlandanskem, vzdignil je ruski medved svojo „šapo“ (taco). Elizabeta je bila zvesta zaveznica Marije Terezije proti sovražnemu Frideriku II. Leta 1753 je sklenil v Moskvi državni svet, da se mora Prusija skročiti v prejšnje meje; sedemletna vojska naj se, kolikor mogoče, podaljša, nemške države v boji oslabé, potem ima Rusija v Poljski proste roke. Mnogo je trpela v tem časi Poljska po ruskih vojaki. Angleški poslanik v Varšavi, lord Stormont, je pisal 24. jan. 1751 lordu Holdernesu v uradnem poročilu: Friderik II. naj pošlje le 25—30.000 vojakov v Poljsko, in vse se za-nj vzdigne.

Toda res, Poljaki so bili veliko krivi lastne nesreče, ki jih je tepla od zadnjega Jagelona Sigismunda II. (1548—1572) do današnjega dne. Plemstvo si je priborilo vso moč in oblast; kralj je bil le slamnat mož, narod pa „misera contribuens plebs“ (davke plačujoča druhal). Kakor pa je imelo plemstvo v državi neomejeno oblast, tako pa je bilo v državnem zboru odvisno od pojedinega glasú. „Liberum veto“ je bila največja nesreča in jeden glavnih vzrokov propada poljske države. Vsak plemenitnik, tako so se bahali, je v Poljski „souverain“. V 110 letih je „liberum veto“ uničil in raztrgal 48 sklepov pet in petdeseterih zborov. Mnogokrat se je zgodilo, da je en sam poslanec, podkupljen s stotakom, zakričal v zbor svoj „veto“, in prazno je bilo vse posvetovanje. Takih slučajev mogli bi mnogo navesti, celó iz časa hrabrega Sobieskega. Aristokrati so bili tako zgubljeni v to svojo pravico, bolj prav nesrečo države, da so jo imenovali „paladij“ (zaščitnico) svoje prostoti. Poljsko plemstvo si je bilo sicer še vedno ohranilo viteške lastnosti srednjega veka, vedno je bilo pripravljeno, darovati za domovino življenje in premoženje, toda niso poznali niti državniške modrosti, niti prave državne organizacije.

Ni čuda, da se je Poljska bližala propadu, in da so se že v sedemnajstem stoletju javili glasovi, naznanjujoči prihodnjo nesrečo. Pride čas, prerokoval je slavni Peter Skarga (1605), „ko bote brez kraljev, brez domovine, prognani, na tuji zemlji in zaničevani od onih, ki so se vas bali in vas spoštovali.“ Še odločneje so bile besede kralja Ivana Kazimira, ktere je govoril v zbornici l. 1661: „Vsled naših razprtij moramo se bati inostranskega napada in razdelitve dežele. Moskvičan — daj Bog, da bi se motil — odtrgal nam bo rusko Poljsko in Litavijo, Branibor se polasti Velike Poljske in zapadne Prusije, Avstrija pa porabi priliko in si prisvoji Krakov.“ Nesrečni kralj Stanislaw Leszcinski je l. 1733 prosil v pismu plemenitnike, da prenarédo ustavo, odpravijo „liberum veto“, dajo meščanom večje pravice in rešijo kmeta trdega suženjstva. Ako se pa, piše kraljevi pisatelj, ne zboljšajo politični in socialni odnošaji: Poljska postane žrtev zmagovalca, ali si jo bodo pa razdelile sosedne države. Te dobrohotne besede so vzbudile pri domoljubih mnogo pozornosti. Rodila se je močna stranka, da bi prenarénila ustavo po vzgledu zapadnih držav, dala kralju večjo oblast in dedno pravico, vpeljala v zbornici „votum“ večine. Ko bi bila toraj Poljska premagala domačo anarhijo, napravila red v državi, mogoče da bi še do danes ne bila propala. Zvita ruska diplomacija je ovirala tudi ta preobrat na boljše. Že Elizabeta je l. 1745 sklenila, da vniči, če treba z orožjem, vso preosnovno poljske ustave. Posebno je pa „ruska Semiramis“, Katarina II. podpirala anarhijo v Poljski.

Katarina II. je bila v mnogem oziru podobna Ludoviku XIV. Nenasitljiva veselja, nenasitljiva dežela. Zvita in previdna politika njena si je pridobila veliko občudovanje malo ne vsega inostranstva. Postala je evropska diktatorica ter gledé moči in edinstvi prekosila celó silovitega Ludovika XIV. Smemo reči, Katarina je bila prva venčana (kronana) „jako-binka“ v Evropi. Komaj je zasela l. 1762 carski prestol, poslala je v poljsko Kurlandijo svojega namestnika, Litavijo preplavila z ruskimi vojaki. Ko je umrl 5. oktobra 1763 poljski kralj Avgust III., razložila je svojemu poslaniku v Varšavi, grofu Kayserlingku in njegovemu namestniku, knezu Repninu, sredstva in pota, kako bi se dala Poljska podjarmiti.

Opomnila je svoja služabnika, da Poljska ne sme postati dedna monarhija, kajti to bi bil prvi korak „do drugih reform, škodljivih ruskim koristim.“ Dalje naj se ne pomnoži poljska vojna, ostane naj „liberum veto“, in tuj knez naj ne pride na prestol poljskih kraljev, marveč domač, Rusiji prijazen plemenitaš, katerih najbolji bi bil Stanislaw Poniatovski.

Katarina je v svojem pismu izrazila upanje, da se bo zvršilo vse po mirnem potu; ko bi pa, tako je pristavila, treba bilo vojaške pomoči, boče v sporazumljenji s pruskim kraljem brez napovedbe zasedla z armado vse poljske dežele ter kaznovala trdovratne upornike. Tako je bila dogovorjena poljska razdelitev že l. 1763. Poslala je v resnici nad 10.000 mož v Poljsko, češ, da se bo kraljeva volitev „prosto“ vršila. Ko se Poljaki pritožijo pri knezu Repninu, odgovori jim porogljivo, da se Poljaki vendar ne bodo bali peščice vojakov. In ko ga še vprašajo, čemu se carinja toliko zanima za poljsko ljudovlado, odgovori jim z zasmehom: To bi morali prej vprašati, sedaj je prepozno! Tako je zasel poljski prestol l. 1764 ruski satrap, Stanislaw Poniatovski.

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 20. marca.

Notranje dežele.

Ministerski odlok, s katerim je Pino določil področje ravnatelju poštno-hranilnega urada, sebi pa ob enem stol spodnesel, pravijo, da je že tak, da mu ga do sedaj ni bilo para po vseh naših arhivih. Celo cesarju menda omejuje pravice. Posebno § 5. tistega odloka je jako kočljiv in pravi: „Ravnatelja poštno-hranilničnemu uradu imenuje Nj. Veličanstvo na predlog trgovinskega ministra iz uradnega osobja. Dalje je ravno ondi določeno, da trgovinski minister o nekterih zadevah le tedaj sme cesarju sporočati, kedar se opira na svete tega ravnatelja. Vse predloge poštno-hranilničnega urada stavi trgovinskemu ministru ravnatelj. Brez njegovega predloga ni nikaka določba v trgovinskem ministerstvu možna. Tudi se v poštno-hranilničnem uradu ne more nobena reč prenarédati, ako tega ne dovoli ravnatelj. Osebe tega urada je uradniška skupina sama za-se, v katero uradnike sprejema ali odpušča edino le ravnatelj. Ravno tako ima on v rokah njihova poviševanja in vpokojevanja. V nenavzočnosti trgovinskega ministra pri dopisovanji s centralnimi uradi zastopa omenjeni ravnatelj.“ Taka je toraj določba, ki se je Pinovim kolegom tako zamerila, da so mu svetovali ali preklicati jo, ali pa odstopiti. Mož se je za poslednje odločil.

Srečen človek, ki ga upanje še ni zapustilo! Nekaj sličnega dalo bi se trditi tudi o **nemško-liberalni stranki** v državnem zboru. Pinov odstop jo je tako podprl, da je jela samega veselja poskakovati, češ, sedaj pojde pa tudi grof Taaffe. Nada liberalcev je pač prazna. Res, ves svet vé, da grof Taaffe ne bo kot avstrijski ministerski predsednik sodnemu dnevnu trobil, temveč ob svojem času drugemu možu prostor naredil. Da bi pa tisti čas ravno sedaj bil, in da bi grof Taaffe ravno liberalcem na ljubo sedaj odstopil, ko se je po naključji Pinov odstop tako zasukal, kakor da bi se bil ta njim na ljubo izvršil, tega pa vendar razum nemško-liberalne stranke živ krst ne veruje. Da bi levičarji Taaffejev odstop rajši videli, kakor pa če bi jim cesar samega Chlumetzky-ja za trgovinskega ministra imenoval, je tako izvestno, kakor amen v očenašu. Da bodo pa še nekaj časa počakati morali, se bodo kmalo prepričali. V politiki sicer ni nobene stalnosti in največji velikaši padejo čez noč, kedar jim čas poteče, je pač res in vemo vsi; toda toliko se pa o grofu Taaffeju že smé trditi, da njega politična vihra ne bo še tako naglo podrla. Liberalci bodo že še nekoliko potrpeti morali, preden se jim umakne iz mesta.

Hrvatska regnikolarna deputacija pričela je v sredo zjutraj v Budapešti svoje seje; ker pa ni bila še polnoštevilna, prva seja ni imela nikakega drugega značaja, kakor onega nekakega zapnega razgovora med seboj. Najprvo bodo Hrvatje vzeli v roke načrt zahtev, ki jih mislijo Madjarom staviti. Sostavil ga je bil Miškatovič, mož, ki je bil nekdanj ves drugačen, kakor sedaj, toraj tudi pri pravih Hrvatih ni na posebno dobrem glasu. Vsled tega tudi do njegovega načrta nimajo nikakega posebnega zaupanja, kar je povsem opravičeno. Miškatovič se je na vso moč ogibal, da ne bi ljubljenskih Madjarov razdražil s kakimi novimi tirjavami, ki bi bile Hrvatom na korist, temveč v prav rahlem tonu omenja le tirjatev, do katerih imajo Hrvatje že na podlagi pogodbe pravico. Pred vsem pa bo regnikolarna deputacija zahtevala, da se bodo Madjari bolj ozirali na hrvatski živelj pri osrednjem upravnistvu ter na narodne in na narodno-gospodarske razmere po Hrvatskem, ki so pod sedanjo madjaronsko vladjo jako slabe in neznosne postale. Hrvatom njihova pogodba z Madjari menda

ravno toliko koristi, kakor nam Slovincem znani člen XIX. temeljnih postav. Imajo jo, toda kaj pomaga, če je Madjari ne spoštujejo.

Vnanje države.

Evropa na Balkanu nima posebne sreče. Le pomislimo, koliko časa je potrebovala, preden se ji je posrečilo, da je skrpala neznan mir v Bukareštu in kaj je imela dela, preden je Srbe do tega pripravila, da so ga podpisali. Ko se je to 3. t. m. opoludne zgodilo, mislil si je vsak: No sedaj bo konec homatij tam doli, dokler se zopet iz novega ne pričnó. Toda glej, prav tako, kakor se je poprej Milan vedno odtegoval podpisu mirovne pogodbe, tako se sedaj brani Aleksander podpisati, oziroma sprejeti pogodbo, po kateri bi ga turški sultan s priznavanjem Evrope imenoval za iztočno rumelijskega guvernerja za pet let, s čemur je bil iz začeta zadovoljen, sedaj pa zahteva imenovanje za celo življenje, ktere ga bi mu Turki morda ne odrekali, ako bi za njimi ne stali Rusi, ki za Aleksandra še vedno prav nič ne marajo. Le-ti hočejo, da ga Turčija potrdi samo za pet let, ter pravijo, da bi se prav lahko primerilo, da bode drugih pet let že kak drug gospodar v Bolgariji. Bolgarski knez pravi: „Porta je privolila, da je vzhodna Rumelija neločljivi del dedne kneževske časti; toraj bi bilo protislovje samo na sebi, ko bi se to prevzelo le za nekaj časa in za odpoved, ker s tem bi ne pripadla vzhodna Rumelija k Bolgarskemu, marveč kneževina Bolgarska k vzhodni Rumeliji, in državna oblika za obe deželi bi ne bila več dedna monarhija, marveč le privilegirana provincija z gubernatorjem, ki bi se lahko odstavil.“ Knez privoli, da se zбриše njegovo ime, a le pod tem, da porta prizná vzhodno rumeljsko gubernijo za dedni in neločljivi del bolgarske kneževske časti. — Knez ima prav, ako zahteva, da se tako pismo določno in jasno sestavi, da bode mogel on, da bodo mogli drugi vedeti, pri čem da so. — „Pester Lloyd“ piše o knezu: „V diplomatičnih krogih hočejo vedeti, da knez Aleksander ne misli tako resno, kar se tiče njegovih pomislov zaradi pogodbe, marveč on se mora ozirati na javno menje v deželi, zato se je tako po robu postavil. Zastopniki vevlasti se trudijo, pregovoriti kneza, da naj z ozirom na lastno in na korist dežele ne zavira konečne rešitve. Vendar pa vevlasti ne mislijo odjenjati, in stvar zastran ugovora kneza in njegovih premislov še dalje odlašati.“ — Mogoče pa tudi, da bode ta zadeva prav neugodno vplivala na homatije na balkanskem poluotoku. Razmere med Turčijo in Grško so čedalje bolj napete. Porta je v novič zahtevala od Grške, da naj razoroži, drugače se ji je zagrozila, da hoče pretrgati vso diplomatično vez z Grško. Potem pa ni daleč do vojske.

Roma locuta est! Že zopet izrekli so **sv. oče** jako važno razsodbo v svetovnih zadevah, podobno onej, o karolinski pravici med Spanijo in Nemčijo. Za kongijsko državo namreč dosedaj še ni bilo nikakega pravega niti duhovnega in niti svetnega poglavarja. Da se ta dva lepo v miru in občeveljavno določita, obrnil se je belgiški kralj Leopold do papeža, naj on to reč določi. Sv. oče so priznali kongijsko državo za lastnino belgiškega kraljestva in so izročili duhovno oblast belgiškemu primasu nadškofu Mechelskemu čez vso duhovščino v kongijski državi. Misijoni ob Kongu svoje delo nadaljujejo. Nadomestovali in popolnjevali se bodo z misijonarji, ki se izgojajo v Löwenskem semenišču na Belgiškem in bodo pozneje v kongijski državi svoje župnije dobili. Višjo cerkveno oblast v kongijski državi so tudi portugiziški prelatti za-se zahtevali ter jih je pri tem portugiziška gosposka podpirala. Sveti oče se pa niso ozirali ne na levo ne na desno ter se višjo duhovsko oblast belgiškemu primasu izročili, ki je tudi z ustanovo zgoraj omenjenega semenišča že za izgojo duhovskega naraščaja skrbeti začel. To je že drugi slučaj, da so se v našem razsvitljenem stoletju posvetni mogotci obrnili po razsodbo v Rim, kjer se leskeče „luč na nebu!“

Gladstone bo imel s svojo **irsko preosnovo** velike težave, ker se ji ne bodo le njegovi nasprotniki upirali, temveč se ji celó njegovi privrženci nič kaj prijazni ne kažejo. Bivši admiralitetni tajnik v prejšnjem Gladstonovem ministerstvu, Sir Tomaž Brassay, je pri nekem banketu, ki ga je te dni svojemu prijatelju na čast napravil, rekel, da se nikakor z nameravano preosnovo povsem ne vjema, pač pa bi se Ircem kolikor toliko lahko dovolilo, ne da bi Angleška pri tem sama škodo trpela. Naj se na pr. prepusti Ircem v avtomno oskrbovanje izgoja mladine, razširjenje irskih železnic in druge take reči, ki bodo Iree kolikor toliko veselile, da si jih sami določujejo, kajti do sedaj se je to v angleškem parlamentu godilo, Angleži pa pri vsem tem ne bodo prav nič škode imeli. O kakem zboljšanju agrarnih razmer med Irci in Angleži pa Sir Tomaž Brassay ni nobene zini in to je ravno jedro celega vprašanja. Irci so lačni, oni zahtevajo kruha, Irci so raztrgani ter zahtevajo pripomočkov, da si bodo lahko svojo nagoto pokrili. Irci so goli delavci in najemniki brez posestva, ker bilo jim je krivično odvzeto. Vse to bi dobili v preosnovanih agrarnih razmerah, če jih bo Gladstone speljati mogel. Za druge reči se bodo Irci še le pozneje brigali.

Izvirni dopisi.

Iz Ptuja, 19. marca. Znano Vam je že, da so pred nekaterimi tedni na tukajšnji pošti zasledili velik primanjkljaj. Poštar je bil namreč denar zapravil in vsled tega ob službo prišel. Pošto sedaj tukaj upravlja c. kr. poštni uradnik, ali kakor jih po novem kličejo, c. kr. prometni uradnik. Govori se, da se bo tukajšnja pošta prevzela v državno oskrbnitvo, ker c. kr. erar noče nobene rizike več. Promet je zdaten in se bo državno opravišтво prav dobro splačalo. Zaupanje ljudstva v tukajšnjo pošto je sedaj omajano in se bo še le povrnilo, kedar bodo ljudje vedeli, da je v državnih rokah.

Z Dunaja, 18. marca. Tū živeči Hrvatje spominjali so se v torek 16. t. m. zvečer na skupnem zabavnem večeru svojega največjega liričnega pesnika Petra Preradovića. Slavnost je osnovalo hrvaško akademsko društvo „Zvonimir“ in priznati se mu mora, da ni ničesa opustilo, kar bi bilo slavnost poviševati vtegnilo in si je v resnici na vso moč prizadevalo, da bi bil večer nad vse veličasten in slaven. Slavnosti vdeležila so se vsa slovanska akademična društva in mnogo slovanskih poslancev in slovanskih osobito pa slovanskih pisateljev. Predsednik „Zvonimirov“ razlagal in opisoval je v lepem in jedrnatem govoru velike zasluge Preradovićeve ne le za hrvaško temveč za skupno jugoslovansko književnost. Preradovič je bil vojak — polkovnik — toda pod njegovo vojaško suknjo bilo mu je nad vse plemenito in od ljubezni do svojega naroda goreče srce, nadarjeno s posebnim darom milosti božje, z neusahljivim virom prekrasnih liričnih pesnij. Slavnosti se je vdeležil tudi sin slavljenčev Dušan Preradovič z dvema sestrama, in so se vsem trem mnogokrat solze radosti pokazale v očeh, vidoč, kako da narod ljubi in preslavlja zaslužne svoje rojake. Da se ognjevitih napitnic na hrvaško-slovensko vzajemnost ni manjkalo, pač ni treba povdarjati. Tudi veliko-hrvaška ideja prišla je na vrsto, žalibog, da navzoči vladni komisar dotičnemu guverniku ni dovolil dalje govoriti. Dušan Preradovič se je konečno jako toplo zahvalil za veliki dokaz ljubezni, s katerim so zbrani Slovani njegovega očeta počastili.

Domače novice.

(Pri svitlem cesarji) zaslišan je bil predvečernjem tukajšnji c. kr. finančni prokurator gospod dr. Račič.

(Svetovni bol [„Weltschmerz“].) O tem je govoril včeraj Pater Klinkowström v stolni cerkvi celo uro od 6. do 7. Rekel je, da je ta bolezen zelo razširjena med svetom. Grški modrijan je imel ves svet za komedijo, a drugemu je bil ves svet le tragedija. Med tema dvema točkama se nagiba mnenje o svetu, in se zaganja kakor nihalo pri uri od skrajnosti do skrajnosti. Schopenhauer in za njim Hartmann sta spravila to boleš v modroslovni sistem, Hartmann v svojem: „Die Philosophie des Unbewussten“ to prav na drobno razklada. Blaženost obstoji po njunih mislih v tem, da se človek vtopi v nič, iz česar je prišel, t. j. pri budistih „Nirvana“. Potem, ko so ti ljudje vsega se nasitili na tem svetu, in se jim do vsega studi, pa spravljajo svoje sanjarije v modroslovni sistem. — Ali se mar s tem svet zboljša, ali se s tem reši socijalno vprašanje? Na svetu je še veliko dobrega, mnogo se dobrega izvrši. Od kod pa tolik nered na svetu? . . . Hudo izvira na svetu iz zlorabe proste volje. — Človek bi nehal biti človek, pametno bitje, ki se samega sebe zaveda, ako neha prosta volja. Natorne sile izvrše svoja vprašanja po natornih postavah, po zakonu teže, privladnosti itd. živali po svojem nagonu, a človek ima prosto voljo. V zgodovini je Bog . . . Tam se vidi, kako Bog slabe izvoli, da mogočne poniža. Z oslovo čeljustjo je Samson na tisoče Filištejcev končal. Pride smrt in vsi človeški naklepi so vničeni. Bog zna celó slabo, kar svet namerava, v dobro obrniti. Primeri: Faraon in Izraelci v Egiptu, Mozes po kraljevi hčeri izrejen v rešitelja zatiranega ljudstva. Guverniki se potem ozira na Egiptovskega Jožefa, in na Kristusovega rednika sv. Jožefa, varha Kristusovega. Oba sta morala bežati, ter bila sta mnogo skušana in preganjana. Človek obrača, Bog pa obrne; dostikrat pa človek prav nič ne misli, a Bog pa vendar le obrne. Deus providebit (Bog bode skrbel), to naj bode kristjani v srcu in na jeziku. Tako in enako je govoril P. Klinkowström. Prostorna stolna cerkev je navadno vsa polna, in hodijo ga

poslušat ljudje vseh stanov. Želimo, da bi ga hodili poslušat tisti, ki hočejo v slovensko slovstvo vpeljati tisto „svetovno boleš“, kakor jo tako ginljivo (?) opisuje g. Stritar. Morda bi o tisti dušni bolesti potem sodili drugače, kakor to berejo v tistih vodenih in mehkužnih spisih, ker človek zdihuje nad svojo revščino, ker nima poguma ali resne volje zapustiti svoje bolne domišljije, ter izročiti se božji previdnosti. — Tistim, ki se za to stvar zanimivajo, bode P. Klinkowström še kaj povedal prihodnji teden, kakor je obetal.

(Imenovanja.) C. kr. ministerijalni podtajnik grof Rudolf Pace je imenovan za c. kr. okrajnega glavarja v Radgonu na Štajarskem; dosedanji c. kr. Radgonski okrajni glavar, dr. Evgen Netoliczka, je pa v Celje prestavljen.

(Jurčičevega večera) v četrtek zvečer v Čitalnici se je vdeležilo tolišnje število slovenskega razumnštva, da dosedaj še noben pisateljski večer ni bil tako obiskan. G. dr. Vošnjak kot predsednik društva je zbrane primerno pozdravil in potem pokazal ranjkega Jurčiča, s čegar podobo je bila dvorana okrašena, na časninarskem stališču, kako je mož ondi neumorno delal na korist in povzdigo slovenskega naroda. G. profesor Levec je čital načrt Jurčičevega životopisa, kterege je osladil z raznimi tu in tam jako dovtipnimi opazkami. Dalje sta po nekoliko epizod iz Jurčičevega življenja povedala gg. dr. Zupanc, ki je bil njegov zdravnik in pa Drenik, kjer je Jurčič nekaj časa stanoval. Pevci, oddelek čitalniškega zbora, so nad vse krasno zapeli nekaj slovenskih pesnic, med kterimi je vsakemu posebno globoko v srce segla „Lastovka“, tista lepa in mila pesnica: „Mrzel veter tebe žene, drobna ptičica od nas!“, v kterež so besede in melodija v divnem v srce segajočem soglasji. G. Meden razveselil je zbrano pisateljsko društvo tudi sinoči s svojimi prekrasnimi soli, kterih človek ne pozabi tako kmalo, naj jih sliši, kjer-koli in kedar-koli hoče. Proti 12. uri jelo se je društvo razhajati.

(Glasbeno-deklamovalska akademija) v telovadnici tukajšnjega c. k. učiteljskega se je včeraj po vsem obsegu prav dobro obnesla. Prostori bili so polni, prepolni, ker vsled tega je nastala mučna vročina, ki je nekatere goste vznemirjala, da so pred koncem zapustili dvorano. Izmed dostojanstvenikov, kolikor sem mogel opaziti, počastila sta jo s svojo navzočnostjo: preblag. g. baron Winkler in tukajšnji vojaški zapovednik baron Groller. Posamne točke, kakor smo si že prej obetali, izvršene bile so vse prav dobro. Naj omenim le nekatere ki so posebno ugajale. „Rothkappehen“ je dolga kompozicija, broječa devetero spevov s samospevi. Posamne pevske oddelke veže deklamacija, ktera se je odlikovala z lično nemščino, kakoršne sicer ni vsaki čas prilike slišati v Ljubljani. Samospevi bili so oddani vrlo izvežbanim pevkam. Sploh smo morali čuditi se vstrajnosti in potrpežljivosti vodje in pevk, preden so si z redko gotovostjo prilastili to veleobsežno kompozicijo. Mogočen vtis napravil je zadnji mešani zbor Beethovenov. V večji podrobnosti spuščati se, nam ni namen niti prilika. Le sploh bodi rečeno, da navzoče občinstvo je bilo s prednašanjem godbinega in deklamatoričnega dela popolnoma zadovoljno. K.

(Dramatično društvo) imelo je na sv. Jožefa dan dopoldne ob 11. uri svoj letni občni zbor. Prišel ga je g. dr. Staré s primernim pozdravom, na kar je razvijal društveno delovanje v poslednjih dveh letih. Obžaloval je in ž njim vred vsi navzoči, da ima slovensko gledališče tako pičlo podporo od deželnega odbora — le ubogih 1000 gld. na leto. Da se slovenska Talija bolje povzdigne, poslal je odbor g. Ignacija Borštnika na Dunaj v konservatorij, kjer se bode teoretično in praktično vežbal dve leti, potem bo pa v Ljubljani osnoval dramatično šolo in pa tajništvo pri dramatičnem društvu bode prevzel. Stroški zanj znašali bodo sedaj prvi dve leti 685 gld. za kar bode moral Borštnik šest let zaporedoma ostati ravnatelj slovenskega gledališča v Ljubljani. Ker poleti pri nas ni gledališča, šel bode s svojimi igralci po raznih slovenskih mestih gostovat. V poslednji dobi izdal je odbor 52 zvezkov slovenske Talije. Ustanovnikov šteje društvo 21, podpornih udov je bilo pa konec 1885 leta 150. Konečno še nasvetuje, da naj bi se vložila prošnja na deželni odbor za zdatno višjo podporo, ktera se mora slovenskemu gledališču nakloniti, ako hočemo, da se bode kviško spelo. Deželna podpora, ki jo je slovensko gledališče v 6 letih od leta 1880 semkaj prejelo, znaša vsa skupaj le 2500 gld.

Odbornik g. dr. Bleiweis vitez Trsteniški poprime za besedo gledé Borštnikovega šolanja in pravi, da bode treba skrbeti za nov repertoar, za primerne, če možno izvirne igre domače, če pa ne, pa vsaj za dobre predstave. Dosedanje igre so večinoma že tako premlačene, da jih ljudje že skoraj na pamet znajo. Dalje pohvali sedanjega ravnatelja g. Jeločnika za njegov trud, da slovensko gledališče ni še zaspalo, kakor tudi diletantom in diletantinjam, ki se mnogokrat do celega žrtvujejo, kajti nagrada, ki jo za posamične predstave dobé, je tako pičla, da skoraj ni vredno o nji govoriti. Naj se izreče sem skupaj posebna pohvala.

G. dr. Vošnjak pristavlja, da naj bi se iz ozira na to igralcem dajala podpora, kedar bi bil pri kasi deficit ali bi bili sploh pičli dohodki.

Blagajnik g. dr. Staré sporoča nadalje o društvenem premoženju. Leta 1884 je društvo imelo skupnih dohodkov 3730 gl. v gotovini in 1760 gl. v dolžnih pismih. Stroškov pa 3730 gl. 58 kr. L. 1885 je bilo dohodkov 2095 gl. 35 kr. v gotovini in 1760 gl. v dolžnih pismih.

G. Hribar se je odpovedal odborništvu, kakor sploh izstopi iz vseh odborov, ker je imel do sedaj kaj posla. Odbor mu izreče zahvalo za dosedanje požrtovalno delovanje.

Za pregledovalce računov se volita gg. Rohrmann Viktor in dr. Volčič.

V novi odbor so voljeni: za predsednika gosp. dr. Ivan Tavčar, za blagajnika g. dr. Staré, v odbor pa gg.: dr. Bleiweis vitez Trsteniški, Drenik, Jeločnik, prof. Levec, ces. svetnik Murnik, prof. Pintar, prof. Pleteršnik, F. Stegnar, Valentinčič in dr. Volčič.

(Tat je vlomil) v četrtek na Viču v A—novo hišo. Gospodar sam je ležal v postelji bolan. Postopač je videl, da sinov ni doma, je vtrl steklo v oknu, zlezal v hišo in vse pograbil, kar je dosegel. Že je zopet lezel skozi okno s culo na cesto, ko ga zapazi slučajno mimo idoč dimnikar. Dobro ga je zagrabil in vlekel k županu, kjer so poslali po orožnika. Že sedi v tamnici na hladnem.

(C. k. pošti na uho.) Prijatelj nam piše: Ne vem kam bi se pritožil, da bi kaj opravil. Ni davno, ko sem poslal na Notranjsko škatljo z mnogovrstnimi rečmi. Čez nekaj dni dobim odgovor, da je dobil adresat škatljo razbito in reči pokvarjene. V C. . . . i na pošti so rekli, da so tako že iz R—a dobili in tako razbite pošiljatve je dobila tamo tudi rodovina O. že menda dvakrat. Kje pa tiči tu vzrok? Minuli teden sem dobil pismo, ki je iz Kamnika v Ljubljano romalo samo tri dni. Je pač slaba cesta!

(Vojaško.) Rezervisti železniško-brzovagnega polka, vadili se bodo letos pri pionirskih in ženijskih batalijonih, nalašč zato odločenih, v orožji in sicer vsakdo ondi, kjer je ravno najbližnja ženijska ali pionirska posadka. Taka mesta so: Praga, kjer je 3. batalijon pionirjev; Ptuj, kjer so pionirji 4. batalijona; Krakov je posadka 2. batalijonu 1. ženijskega polka, Budapešt pa 4. batalijonu 2. ženijskega polka.

(Umrli je) v Postojni gosp. Ivan Šeber, sin ranjkega tiskarja Maksa Šeberja, v četrtek ob 2. uri popoldne v 26. letu starosti. To je v kratki dobi treh mesecev drugi obisk nemile smrti v tej rodovini; o božiči umrl ji je namreč oče.

(Ponesrečil se je) v četrtek na kolodvoru južne železnice na Pragarskem tamošnji železniški uradnik, g. Lukeš, sin blagajničarja c. kr. deželne plačilnice v Ljubljani. Prišel je pod kolesa in nogo mu je odtrgalo.

(Porotna obravnava) v Celji bo 5. aprila. Na dnevnem redu je tožba opata Wreckota proti č. g. Čagranu.

Telegrami.

Dunaj, 19. marca. Ministerski odlok o uravnavi poštno-hranilničnega urada, ki je Pinota ob portfelj spravil, se je vže preklical in razveljavil.

Dunaj, 19. marca. Ravnatelj poštno-hranilničnega urada dr. Coch je odšel za nekaj časa na odpust.

Dunaj, 19. marca. Naučni minister je rekel, da bode povišanje šolnine gledé obilnega pritiska mladine v srednje šole resno prevdaril. Tudi oproščevanje od šolnine se bo primerno preosnovalo. Suplentom bode pa po možnosti še letos pamagal.

Lüttich, 19. marca. Povodom obletnice Pariške komune oglašili so se socijalisti s tem, da so pobijali okna, po kavarnah in po štacunah plenili, ter vpili: „ob tla s kapitalisti in z meščanstvom!“ Redarji in meščanska straža segli so po orožju ter so več rogoviljev ranili, stotino pa zaprli.

Tuji.

19. marca.

Pri **Maliču**: Kellermann, Ochs, Titz in Schoppl, trgovci, z Dunaja. — Adolf Fuchs, trg. pot., iz Prage. — Hugo Frummann, trg. pot., iz Grada. — A. Roč, nadzornik, iz Trsta. — Dimič, posestnik, iz Dalmacije.

Pri **Južnem kotodvoru**: Jakob Feigel, kotlar, iz Moosburga. — Franc Lahnberger, trg. pot., iz Linca.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm toplomera po Celziju			
18. 7. u. jut.	735-74	— 2-4	brezv.	megla	
2. u. pop.	736-38	+ 5-6	sl. szp.	del. jasno	0-00
9. u. zveč.	739-14	+ 2-6	sl. szp.	del. jasno	
19. 7. u. jut.	740-11	+ 1-0	sl. szp.	oblačno	
2. u. pop.	740-08	+ 5-6	sl. vzh.	oblačno	0-00
9. u. zveč.	740-76	— 0-8	sl. szv.	del. jasno	

V četrtek 18. t. m. dopoldne megla, opoldne solnce, popoldne se je pa zopet nekoliko pooblačilo. Srednja temperatura +1-9° C., za 1-6 pod normalom. V petek popoldne oblačno, popoldne solnce. Srednja temperatura +2-6° C., za 1-1° C. pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

20. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 70 kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 85 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 „ 45 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 95 „
Akeije avstr.-ogerske banke	877 „ — „
Kreditne akeije	301 „ 40 „
London	125 „ 75 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 98 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 92 „
Nemške marke	61 „ 60 „

Tužnega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znanecem prežalostno vest, da je naš preljubi sin, oziroma brat, gospod

IVAN ŠEBER

po dolgi in mučni bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajočega, v 26. letu svoje starosti danes popoldne ob 2. uri mirno v Gospodu zaspal.

Truplo predražega umrlega bode v soboto 20. marca t. l. ob 1/2 5. uri popoldne na tukajšno pokopališče prenešeno in tam materi zemlji izročeno.

Nepozabljivega ranjega priporočamo vsem sorodnikom, prijateljem in znanecem v blag spomin.

V Postojni, 18. marca 1886.

Tekla Šeber,

mati.

Rihard, Maks, Franjo in Božidar Šeber,

bratje.

Razglas.

Od c. kr. okrajne sodnije v Ljutomeru se naznanja, da se je dražba zapuščine pokojnega župnika gospoda Franca Šrol, in sicer okoli 60 štrtinjakov vina leta 1869, 1879, 1881, 1882, 1883, 1884 in 1885, s posodo vred, potem pohištva, perila, vozov in živine na

5. aprila 1886

in sledeče dneve, vsakokrat od 8.—12. ure predpoldnem, in od 2.—6. ure popoldne v farovžu v Ljutomeru določila.

K tej dražbi se kupci s pristavkom vabijo, da se bodo imenovane stvari le za ali čez cenitveno vrednost in za gotov denar oddale, in da se bo vino prvi dan, to je: 5. aprila oddajalo.

C. k. okrajni sodnik v Ljutomeru.

(1)

Katziantschitz.

Na znanje!

„Slomšekovih zbranih spisov“

prva in druga knjiga sta popolnoma pošli. Tretja: „Životopisi“, dobiva se pri izdajatelju, č. g. Miha Lendovečku, župniku v Makolah (Maxau bei Pölsbach) po 70 kr., četrta: „Različno blago“ po 1 gld. — Pri tej priliki naznanjamo, da bode peta knjiga obsegala Slomškove „Pastirske liste“, a da se prej izdati ne more, dokler ni razprodane četrte knjige vsaj toliko, da se tiskorni stroški pokrijejo! (3)

Izdajatelj in odgovorni tiskar Josip Jerič.

Mirno in lahko službo

na deželi najdeti zakonski mož in žena trdnega zdravja, srednje starosti in brez otrok, če je mož pri konjih ter navadnem vrtnarskem delu zveden, žena pa nekoliko kuhati zna, ter hišni red in snago ljubiti. — Ponudbe za to službo morajo se v štirih tednih oddati in dobro svedočbo ali pa priporočilo znane zanesljive osebe priložiti. — Pri administraciji tega lista se pozve, kamo je ponudbo poslati. (1)

V Dobrniški fari na Dolenjskem

se odda o sv. Juriju t. l.

služba organista in cerkvenika

Dohodki prav ugodni. (4)

Več o tem tem se zve pri tamošnjem farnem predstojništvu.

Med v satovji

à kg 80 kr.

Garantiran pitanec

v škatljah po 5 kg, kg po 60 kr., škatlja 30 kr., se pošilja po pošti proti predplačilu ali povzetju.

V škafih na debelo ceneje.

OROSLAV DOLENEC,

svečar, (8)

v Ljubljani, Gledališke ulice.

Umetne

(15)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Proti kašlju in hripavosti

so

Antikatarrhalične salicylne pastile

najboljši pripomoček. One so najuspešnejši sredstvo vbrniti se davici-difteritiki, proti vsem pljučenim, prsnim in vratnim boleznim; neobhodno potrebne za vsacega pevca ali govornika; posebno pa za ves p. n. učiteljski stan, kojemu čil in sonoren glas najbolje služi. — Ena škatljica 20 krajcarjev.

Gumasti bonboni 1 škatljica 10 kr.
Pastile iz sladovega cvetú „ 10 „
Pastile iz sladkega lesa „ 10 „
Salmijakove pastile „ 10 „

dobivajo se vedno sveže

v lekarni Piccolija, „Pri angelju“,

v Ljubljani na Dunajski cesti (3)

in se naročila po pošti proti povzetju takej izvršujejo.

Čudež industrije!

Samo gld. 3-75

velja pri meni od danes naprej izvrstna, regulovana samosveteča

ura na nihalo, ki bije

cele in pol ure, ter ima dve bronasti uteži, z nihalom v prekrasnem, fino poliranem imit. okvirju iz orehovega lesa, je izlebljena, ima prekrasno kazališče ktero je prevlečeno z neko snovjo, ki po noči tako svetlo sveti kakor luna, tako da se vidi, koliko je ura, ne da bi bilo treba prižgati luč. Za svetlobo

pismeno jamčim

kakor tudi garantujem za dober tek. Jaz sem jedini izumitelj teh ur in je le zato tako po ceni prodajem, ker jih imam mnogo v zalogi in denarja potrebujem. Naroče se lahko proti gotovemu plačilu ali poštne povzetji. —

Razpošilja (1)

Fabrik leuchtender Pendeluhren

Wien III. Hintere Zollamtsstrasse Nr. 9.

J. H. Rabinowicz.

Svarilo! Od družih strani ponujajo se ure z nihalom z budilom po gold. 2-10 in

tako ure z nihalom v tako imenovani remontoir-obliki po 2-85, pa to je le navadna sleparija, kajti nikakor se ne dajo primerjati tej uri in p. n. obsestvo se lastnem interesu svari pred nakupovanjem taelih ur.

Več ko 87 let obstoječa

(4)

c. kr.

priv.

tvornica za plahte in koce

poprej

Lichtenauerjeve vdove in sinov,

razpošilja po svoji Dunajski zalogi

konjskih odej,

190 ctm. dolgih, 130 ctm. širokih, nepokončljive kakovosti, temne barve, z živejšimi kraji po gld. 1.60 z zavijanjem vred.

Dalje prodajamo, dokler je še kaj zaloge

belo barvane konjske odeje,

2 metra dolge in 1 1/4 metra široke z širogubnimi plavo-rudečimi ali temno-rudečimi kraji, nepokončljive baže po gld. 2.50 z zavijkom vred.

Kdor jih vzame 10, dobi jeden komad po vrhu ali se mu pa cena za 10% zniža.

Samo radi velikanskega izdelovanja in prodaje smo v stanu konjske odeje tako nenavadne velikosti in tako izborne kakovosti tako nenavadno cenó prodajati.

Razpošiljajo se s povzetjem.

Blago, ki ni po godu se brez ugovora nazaj sprejema. — Naj se dobro pazi na naslov:

Pferde-Decken-Fabriks-Haupt-Niederlage

WIEN, Rothenthurmstrasse Nr. 14.

Dr. Kiesov

izumil je staroslavno in vednoveljavno

Avgsbursko esenco življenja,

Gen. dep. Schutzmarke.

Esenca življenja je najbolj varno sredstvo proti mrzlici, krvavi griži in koleri. (9)

Prava je le tista, ki ima zgorenje znanke. Dobiva se na drobno po vseh boljših lekarnah, na debelo pa pri vseh boljših droguistih (materijalistih) in pa pri J. G. Kiesovem v Augsburgu (na Bavarskem).

Skrajni čas!!!

Po celem svetu znane konjske odeje, ktere sem na javni dražbi kupil za polovico navadne cene in ktere so že po celem svetu razširjene, prodajam, kolikor jih imam ravno še v zalogi po

1 gold. 50 kr.

Vsaka takašilno velika, debela, široka

konjska odeja

se ne dá vničiti, trdna kakor deska ima barvano krajvino, je 190 cm. dolga 130 cm. široka, močna pa, da je kaj! Prve vrste po 1 gl. 75 kr. najfinije pa, ki so že prav kaj posebnega, po 1 gl. 95 kr.

Dalje imam še

500 tucatov rumenih fijakarskih odej,

ki so pisane v šestirih barvah, popolnoma velike, jako fine in se dobivajo po 2 gl. 40 kr. komad. Če so dolge po 190 ctm. in široke po 135 ctm., veljajo 2 gl. 80 kr.; 195 ctm. dolge in 155 ctm. široke pa dajem po 3 gl. Le-te posebno priporočam posestnikom fijakerjev.

400 komadov svilnatih odej (kovtrov)

iz najfinije Burret-svile v najlepših barvah rudeče, modre, rumene, zelene, pomarančaste in pisane, in so za največjo posteljo zadosti dolgi, komad po 3 gl. 50 kr., dva komada 6 gl. 50 kr. — Razpošiljajo se le proti predplači ali pa e. k. poštne povzetji.

Na stotine odličnih oseb poslalo mi je že zahvalna pisma o izbornosti teh odej in so si jih še naročili; nekaj teh zahvalnic objavil sem tudi že po listih, druge so v moji pisarni vsakemu na razpolaganje ter jih bom prav kmalo vse objavil. Kar naročenega bi komu ne vrgajalo, naj se mi brez ugovora vrne.

Svarilo! Vsacega svarim pred nakupom tistih kovtrov, ki jih ponujajo razne tvrdke po svojih oznanilih brez podpisane imena. Kdor toraj v resnici dobrega blaga za majhen denar želi, naj se le zaupljivo obrne do trgovsko vknjižene tvrdke

J. H. Rabinowicz,

Wien, III., Hintere Zollamtsstrasse 9.

Op. Kovtre, ki jih druge tvrdke ponujajo po 1 gl. 50 kr., 1 gl. 60 kr., jaz na zahtevanje razpošiljam po 1 gl. 20 kr. (5)

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.